

der har været Tale om f. Eks. Fæstningsbevillingerne, hvad enten det er de, lad os sige, 40 Mill. Kr., som Højre har taget til at bygge Fæstningen for, eller de 40,000 Kr., som Venstre har bevilget for at hejse Kransen paa denne Bygning. Vi have alle Tider søgt at vise, at vi modsatte os Bevillinger til Militarismen, og det er klart, at den Stilling indtage vi endnu. Noget anderledes stiller det sig, hvor der er Tale om det saakaldte levende Værn. Landets Sønner skulle i Trøjen, skulle undervises, skulle lære at eksercere og gøre Gymnastik, og hvad der i øvrigt hører med til denne Uddannelse. Jeg ser ikke paa denne Uddannelse som paa en Forskole for Kampen og Krigen. Jeg vilde ganske vist paa Forhaand være en erklæret Modstander af, at Landets Børn skulde øve sig i Haandværket at slaa ihjel, men jeg ser i denne Uddannelse en Udvikling, der vistnok maa siges at være heldig for mange unge Menneskers fysiske Opdragelse. Jeg tror, vi i al Almindelighed i vort Samfund lægge temmelig ringe Vægt paa en saadan Udvikling. Jeg vilde meget gerne have, at den Udvikling, som Landets Sønner faa, naar de ere i Trøjen som indkaldte værnepligtige, kunde blive en saadan, at de rent fysisk set vandt noget derved. Det lykkes næppe, medmindre man som udtalt af den foregaaende Taler har Underofficerer, som i det hele taget forstaa at behandle de værnepligtige paa en heusynsfuld Maade og forstaa at lægge Vægt paa den Uddannelse, jeg her har peget paa. Det erkendes almindeligt, at man ved forskellige Lejligheder har hørt de værnepligtige beklage sig over deres for lave Lønning. Det socialdemokratiske Parti er altid gaaet ud fra, at Staten maa være forpligtet til at yde vore værnepligtige et Underhold, der svarer nogenlunde til, hvad Livet kræver, saa længe vi have en Hærordning, der forlanger, at Landets Sønner skulle indkaldes, hvorved de altsaa have en bestemt Forpligtelse til at yde noget af deres Liv til Fremme af den Opgave, Staten har sat sig — man mene saa for Resten om denne Opgave, hvad man vil. Dette gælder ikke alene de menige men ogsaa dem, der ere satte til at uddanne dem. Jeg betragter Underofficererne som Statsarbejdere, der have et gyldigt Krav paa at faa en Lønning, der staaar nogenlunde i Samklang med det Trin, de indtage i Samfundet, og de Livsvilkkaar, hvorunder vi alle maa leve. Der er en Ting til, der giver mig Sympati for dette Forslag. Naar vi her tale om Lønningsforbedringer, drejer

det sig i Almindelighed om Lønningsforbedringer til de øverste Spidser, dem, der ere nærmest Toppen af Kransekagen, hvorimod man med Alvor og Møje har maattet kæmpe for, at der overhovedet skulde blive taget Hensyn til de lavere Bestillingsmænd og Funktionærer. Her er der Tale om en Slags Statsarbejdere, der, som det ogsaa nylig er blevet udtalt, ikke have kunnet gøre Regning paa, at man skulde vise dem særligt Hensyn. Ogsaa af den Grund mener jeg, at man her utvivlsomt maa se at gøre en gammel Uret god igen. Jeg tror imidlertid ikke, at man ligefrem kan sammenstille Underofficerer med almindelige Arbejdere. Over for det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) maa jeg i denne Henseende sige, at det ganske vist nok anføres i Kraft af Statistikken, at Lønarbejderne have fra 12—2,500 Kr., men saa maa Lønarbejderne ogsaa finde sig i den Fare, der indeholdes i den nuværende Samfundsorden i Kraft af det System, der regerer os alle, det saakaldte kapitalistiske System, som ogsaa Agrarerne nu tale om, nemlig at der indtræffer Arbejdsløshed. Men denne Fare ere Statsarbejderne sikrede mod, og jeg maa bede det ærede Medlem om ikke at undervurdere denne Fare for Arbejdsløshed. Skønt jeg ganske sikkert helst vilde have set, at man sparede de 278,000 Kr., som der her er Tale om til Lønningsforbedringer, paa andre Konti i den krigsministerielle Etat, vil jeg dog ikke gøre dette til en Betingelse for Lønforbedringer for Underofficerer, thi det forekommer mig, at det vilde være for Smed at rette Bager. Hvis man skal bekæmpe det militære System, tror jeg ikke, man handler rigtigt, ikke en Gang klogt, i at modsætte sig rimelige Fordringer til den lavere Del af Hærens, om jeg saa maa sige, Embedsmænd. Jeg vil derfor ikke godt kunne anse det for at være forsvarligt, om man, selv under de Forhold, hvorunder vi endnu leve, hvor der endnu er en Efterklang af den gamle Militarisme og Provisoriepolitikken, vilde øve Visnepolitik over for det her foreliggende Lovforslag.

Det er gentagende blevet nævnt i den højtærede Ministers Foredrag ved Lovforslagets Fremlæggelse, at Underofficererne være Mænd med Kundskaber og Dannelse. Det ærede Medlem fra Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) har yderligere i Dag fremhævet den Forskel, der er paa Underofficererne nu og Underofficererne for 30 Aar siden. Skønt jeg ganske vist kun har mere spredte Minder fra Tiden